

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **L. M.**, nar. ..., bytem K. 12, S., zast. Mgr. Bc. Tomášem Kasalem, LL.M., advokátem se sídlem Kolín, Kutnohorská 43, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, čj. KUKHK-24533/DS/2016/SR,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Nový Bydžov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. D/046/16/MK, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se žalobce dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu z nedbalosti tím, že dne 20. 4. 2016 okolo 9:19 hod., na silnici II. třídy č. 326 v obci Nový Bydžov, ul. Metličanská, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, při řízení motorového vozidla tovární značky Toyota Land Cruiser, registrační značky ..., jel rychlostí 67 km/h, což bylo zjištěno silničním radarovým rychloměrem MicroDigiCam LTI s ověřenou platností do 11. 10. 2016. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že není potřeba provádět další dokazování a že postačují podklady obsažené ve spise. Ani žalovaný nepochyboval o pravdivosti tvrzení, které je uvedeno v úředním záznamu ze dne 25. 4. 2016, čj. KRPB-39687-7/PŘ-2016-050206, neboť policisté jakožto úřední osoby vykonávali pouze svoje pracovní úkoly a nebylo zjištěno, že by měli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Ve spise není žádný dokument, z něhož by bylo možno usoudit na případnou podjatost policistů, tudíž není dle žalovaného důvod, aby správní orgán považoval tento spisový materiál za nevěrohodný či nespolehlivý. Na fotografii (záznamu o přestupku) je zachyceno vozidlo Toyota Land Cruiser, registrační značky ..., jedoucí ve směru k měřicímu zařízení a zaměřovací kříž laserového rychloměru se nachází na předním nárazníku.

V reakci na odvolací námitku týkající se závady na měřiči žalovaný popsal princip měření rychlosti laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI včetně výpočetního algoritmu, který je postaven na zásadě, že se při pochybnostech o správnosti naměřené hodnoty objeví chybové hlášení. Žádná z naměřených hodnot nesmí statisticky vybočovat, jinak je celé měření prohlášeno za chybné a na LCD displeji laseru se objeví chybové hlášení. V takovém případě se naměřená rychlost nezobrazí a ani žádný snímek z měření není do IPAQu poslán. Přesnost měřidla je testována každoročně a vystavením ověřovacího listu se stvrzuje, že přesnost odpovídá „certifikátu o schválení typu měřidla“.

Žalovaný dovodil, že pokud nebylo z technických důvodů možno zadokumentovaný přestupek na laserovém měřiči opětovně zhlédnout, nemá to vliv na samotné měření. Pokud shromážděné důkazy (včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti, oznámení o přestupku, který byl vyplněn na místě samém po ztotožnění obviněného a záznamu o přestupku) ve svém souhrnu prokazují stíhané jednání bez důvodných pochybností a nejsou mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, není důvod provádět další dokazování, např. výslech policistů. Správní orgán I. stupně dle žalovaného nepochybil, vyšel-li z citovaných důkazních prostředků a dospěl-li k závěru, že žalobce přestupek mu kladený za vinu spáchal. Žalovaný je téhož názoru, že žalobce se přestupku dopustil a má za to, že stav věci byl ve správním řízení zákonným způsobem jednoznačně a bez rozumných pochybností prokázán.

K otázce projednání a rozhodnutí věci v nepřítomnosti obviněného (žalobce) žalovaný uvedl, že žalobce byl přípisem „Předvolání obviněného k ústnímu jednání“ ze dne 10. 6. 2016, čj. D/046/16/MK, předvolán k ústnímu jednání na den 28. 6. 2016 v 9:00 hodin. Předvolání mu bylo doručeno dne 21. 6. 2016. Žalobce tak byl

k ústnímu jednání řádně předvolán, avšak nedostavil se k němu, aniž se náležitě omluvil. Žalovaný připomněl, že vůči správnímu orgánu je plná moc účinná až od okamžiku, kdy mu je předložena. Proto považuje plnou moc zástupce žalobce za účinnou ode dne 11. 7. 2016. K tvrzení zástupce žalobce, že o převzetí zastoupení informoval správní orgán I. stupně elektronicky přípisem ze dne 27. 6. 2016 (na elektronickou podatelnu v 18:38 hodin), v němž bylo mimo jiné žádáno o odročení nařízeného jednání na jiný termín, žalovaný vyžádal od orgánu I. stupně výpis z elektronické podatelny ze dne 27. 6. 2016 a 28. 6. 2016. Po vyhodnocení výpisu ze systému VERA neshledal, že by na e-podatelnu byla zástupcem žalobce doručena v tvrzené době jakákoli písemnost. Proto označil tuto námitku za irelevantní a smyšlenou.

Žalovaný se zabýval i výší a druhem sankce v daném případě. Ta byla dle jeho názoru stanovena dle zákona tak, aby byl naplněn zájem společnosti přijímaný k ochraně bezpečnosti silničního provozu.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho práva na spravedlivý proces, neboť mu bylo znemožněno se ve správním řízení náležitě hájit a zároveň bylo rozhodnuto na podkladě neúplného dokazování.

Předně nesouhlasil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného v otázce doručení informace o převzetí zastoupení, doložení plné moci a žádosti o odročení nařízeného jednání na jiný termín. Již v odvolání namítal, že tento úkon realizoval s dostatečným předstihem před nařízeným jednáním, a to elektronickým podáním na podatelnu Městského úřadu Nový Bydžov dne 27. 6. 2016 v 18:38 hodin. Žalovaný si údajně nechal zaslat výpis z uvedené podatelny a takové podání zjištěno nebylo. Na základě dle žalobce mylných informací dospěl k závěru o nedůvodnosti této námítky a o tom, že k převzetí zastoupení došlo až druhým podáním žalobce dne 11. 7. 2016 v rámci podání odvolání. Žalobce označil tento závěr za nesprávný a uvedl, že dne 27. 6. 2016 v 18:38 hod. předmětný úkon řádně realizoval, tj. vše řádně podal na oficiální podatelnu správního orgánu a e-mail nebyl se závadou vrácen. Buď tedy došlo k technické závadě na straně správního orgánu, což nemůže mít negativní následek pro žalobce, anebo mohlo dojít až k úmyslnému zatajení této rozhodné skutečnosti. Žalobce se chtěl správního řízení účastnit a bránit se proti podezření ze spáchání přestupku. Toto odejmutí procesních práv považuje za hrubé porušení práva na spravedlivý proces a je přesvědčen, že správní řízení je stíženo závažnou procesní vadou, na základě níž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce dále brojlil proti zadokumentování a prokázání přestupku. Je toho názoru, že proti němu pro uznání viny nemůže svědčit pouze jediný důkaz, a to fotografie z radarového rychloměru MicroDigiCam LTI (konkrétně snímek 5347), proti níž se důvodně ohradil na základě sdělení přímo od policejní hlídky.

Žalobce uvedl, že již ve svém odvolání upozorňoval, že s uložením blokové pokuty nemohl souhlasit, a to z důvodu tvrzení policejní hlídky o tom, že radarový rychloměr má blíže nespecifikovanou závadu a že z toho důvodu nemůže být žalobci předložena výsledná fotografie prokazující spáchání přestupku. Žalobce proto neměl důvěru ve spolehlivé zjištění přestupku, neboť sám nebyl přesvědčen o tom, že své

povinnosti bez pochybností porušil, proto se rozhodl řešit věc právě ve správním řízení.

V otázce hodnocení důkazního stavu označil přístup žalovaného za laxní, neboť bez racionálního vysvětlení považuje obranu žalobce za spekulativní a smyšlenou a zároveň práci policie za naprosto řádnou. Ke svým závěrům přitom dospěl bez toho, aniž by vyslechl žalobce, natož aby vyslechl policisty provádějící dané měření. Nadto dokonce nezákonně předjímal, k jakým vyjádřením by bylo při řádném dokazování dospěno. To je nepřijatelné, neboť se předjímá „vyšší věrohodnost policistů“, což aktuálně neguje nálezný Ústavního soudu. Správní orgán nehodlal připustit, že by ze strany policistů mohlo být potvrzeno, že přístroj měl skutečně funkční vadu a spokojil se pouze se zjištěním, že přístroj měl ověřovací listinu s platným obdobím, a nezkoumal ve věci konkrétní stav. Správní orgán postupoval nedbale i v tom, že neověřoval, zda byl přístroj v rozhodném období servisován, nebo zda byl případně následně mimo provoz. Tvzení správních orgánů, že „pokud přístroj vyfotil a obsluhu prováděl proškolený policista“, tak nemohl dojít k jakémukoliv pochybení, označil žalobce za hrubě zjednodušený náhled na danou problematiku.

Dle žalobce není ze správních rozhodnutí zřejmé, na podkladě čeho je považováno tvrzení žalobce o průběhu silniční kontroly jako nevěrohodné a z jakého důvodu mají vyšší hodnotu tvrzení policistů, resp. k jejich tvrzení v podstatě ani nedošlo, když je vycházeno pouze ze záznamu, ve kterém se problém neuvádí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zejména k otázce dokazování zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K otázce doručení elektronické zprávy od zástupce žalobce se žádostí o odročení nařízeného jednání, ke kterému mělo dojít dne 27. 6. 2016, dodal, že si od Městského úřadu Nový Bydžov vyžádal výpis z elektronické podatelny z rozhodného období a neshledal, že by na e-podatelnu byla zástupcem žalobce doručena v tvrzené době jakákoli písemnost. Má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce.

Při jednání u soudu konaném dne 8. 8. 2017 zástupce žalobce setrval na svých skutkových tvrzeních i právních závěrech.

Žalovaný se z jednání u soudu omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 25. 4. 2016, čj. KRPH-39687-6/PR-2016-050206, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Hradec Králové, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 26. 5. 2016 příkaz o uložení pokuty za přestupek. Proti

příkazu podal žalobce odpor, proto následně správní orgán I. stupně předvolal žalobce předvoláním ze dne 10. 6. 2016 k ústnímu jednání na den 28. 6. 2016. Žalobce předvolání převzal dne 21. 6. 2016.

Dále je ve správním spise založen protokol ze dne 28. 6. 2016 o ústním projednání přestupku, kterého se žalobce nezúčastnil, a při kterém bylo provedeno dokazování. Téhož dne vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí sp. zn. D/046/16/MK, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 4. 2016 v 9:19 hod. na silnici II. třídy č. 326 v obci Nový Bydžov, ul. Metličanská, řídil motorové vozidlo tovární zn. Toyota Land Cruiser, registrační značky ..., a policejní hlídkou mu byla naměřena rychlost jízdy 67 km/hod. v místě, kde je povolena maximální nejvyšší rychlost v obci 50 km/hod. Po odečtu tolerance odchylky v měření mu tak byla naměřena rychlost minimálně 64 km/hod. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Odvolání ze dne 11. 7. 2016 proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou, zda byly v dané věci splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce jakožto obviněného.

Dle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích „o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví v těch výjimečných případech, kdy se nemůže dostavit, byť se chce jednání zúčastnit. Realizace tohoto práva tedy směřuje k řádnému projednání přestupku.

V projednávané věci, jak je již uvedeno shora, bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 28. 6. 2016 dne 21. 6. 2016. Ústní jednání dne 28. 6. 2016 proběhlo bez jeho účasti a téhož dne správní orgán I. stupně ve věci rozhodl. Dle správních orgánů se žalobce z jednání neomluvil, proto byl dle jejich názoru odůvodněný postup projednání věci v jeho nepřítomnosti. Již k odvolací námitce, že omluva byla zaslána zástupcem žalobce správnímu orgánu I. stupně na elektronickou podatelnu dne 27. 6. 2016, ověřil žalovaný výpisem z ní (seznam všech přijatých písemností), že žádné podání od žalobce ani jeho zástupce v tento den, ani den následující na adresu elektronické podatelny doručeno nebylo. Žalobce, resp. jeho zástupce, následně až k žalobě přiložil odeslanou e-mailovou zprávu ze dne

27. 6. 2016 obsahující žádost o odročení jednání, a to včetně údaje o odeslání z jeho e-mailové schránky. Z předložené listiny vyplývá, že e-mailovou zprávu nezaslal na podatelnu správního orgánu, tj. epodatelna@novybydzov.cz, ale na e-mailovou adresu města Nový Bydžov, konkrétně: mesto@novybydzov.cz. Při jednání před soudem pak poukázal na to, že na oficiálních stránkách města je tato e-mailová adresa uvedena jako „oficiální“ a jako první v pořadí.

Žalobce, resp. jeho zástupce, tedy v odvolání sám mylně uvedl, že podání bylo zasláno dne 27. 6. 2016 na elektronickou podatelnu, proto nelze žalovanému nikterak vytýkat, že ověřoval přijaté písemnosti došlé právě na adresu elektronické podatelny. Jak lze ověřit nahlédnutím na oficiální webové stránky města Nový Bydžov, je zde uvedeno více e-mailových adres, a jako první adresa mesto@novybydzov.cz, nicméně elektronická adresa podatelny epodatelna@novybydzov.cz, je zde výslovně uvedena rovněž. Navíc na oficiální webové stránce města je v kartě nazvané Povinně zveřejňované informace uvedena v bodě 4.7 nazvaném Adresa e-podatelny právě adresa pro elektronická podání, a to epodatelna@novybydzov.cz. Ve shora zmíněném seznamu Městským úřadem Nový Bydžov přijatých písemností dne 27. a 28. 6. 2016 (tj. ve výpisu předloženém žalovaným) tedy předmětné podání zástupce žalobce uvedeno není a zřejmě být ani nemohlo, neboť obsahuje přijaté dokumenty zaslané na adresu elektronické podatelny, kam však zástupce žalobce zprávu neposílal.

Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že správní úřady mívají na svých webových stránkách zveřejněno několik emailových adres pro komunikaci s veřejností, nicméně pouze jedna je, resp. musí být ve smyslu ustanovení § 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., označena za elektronickou podatelnu. V rámci elektronické podatelny s vazbou na spisovou službu probíhá automatické vyhodnocení zaslané elektronické zprávy. V případě, že elektronické podání splňuje podmínky pro automatické zaevidování ve spisové službě, je tak učiněno a odesílatel je notifikačním emailem informován o přijetí. Rovněž o odmítnutí zpracování podání e-podatelnou je odesílatel opět informován notifikačním emailem, který obsahuje i zdůvodnění odmítnutí. Elektronické podání adresované správnímu orgánu se pokládá za doručené ve chvíli, kdy se mu stane dostupné, přičemž adresát neodpovídá za technické nesrovnalosti, které se mohou vyskytnout během elektronické cesty k němu. O době přijetí elektronického podání vede e-podatelna evidenci a doručení datové zprávy se potvrzuje odesílateli neprodleně zasláním zprávy, přičemž až z této zprávy o přijetí lze usuzovat na to, že elektronické podání bylo doručeno. Výpis podání došlých na e-podatelnou proto pořídít lze, výpis došlých zpráv na jiné e-mailové adresy města po delším časové prodlevě již nikoliv.

Z uvedeného vyplývá, že potvrzením o doručení by bylo možno jednoznačně prokázat, že datová zpráva (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem) správnímu orgánu byla doručena a kdy. Pokud zástupce žalobce neobdržel potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo doručeno.

Žalobce prokazoval realizaci předmětného podání správnímu orgánu I. stupně předložením e-mailu odeslaného zástupcem žalobce s vyznačením okamžiku odeslání. Odhlédne-li soud od toho, že datum a čas odeslání elektronické pošty lze zcela jednoduše u e-mailu upravit, resp. nastavit tak, aby vyhovoval odesílateli e-mailu, uvedeným výpisem odeslané pošty by bylo pouze prokázáno odeslání

předmětného podání, nikoliv však to, zda bylo doručeno adresátu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou lze přiměřeně aplikovat i na projednávanou věc, datová zpráva se považuje za doručenu teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání, které by účastník řízení doložil e-mailem o odeslání spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být považováno za doručené. Ad absurdum by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně, např. z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, muselo být považováno za řádně doručené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, čj. 7 Afs 113/2014-33, ve kterém byla řešena otázka doručení žaloby, závěry v něm obsažené však lze aplikovat i v daném případě: „[p]okud stěžovatel neobdržel potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením. Důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání času odeslání elektronického podání, což by v projednávané věci s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo irelevantní“.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), umožňuje, aby si účastník správního řízení zvolil vhodný prostředek pro komunikaci se správním orgánem. Touto volbou pak akceptuje důsledky, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků plynou. Jestliže tedy zástupce žalobce zaslal své podání na jinou než elektronickou podatelnu správního orgánu I. stupně, přestože (jak tvrdí) šlo o elektronické podání se zaručeným elektronickým podpisem, tedy zvolil komunikační cestu jinou než prostřednictvím e-podatelny, pak si měl být vědom rizik, která z dané volby plynou, a to především za situace, kdy neobdržel žádné potvrzení o doručení a nemohl si tak být ani jistý, zda jeho podání bylo vůbec správnímu orgánu doručeno.

Nutno tedy uzavřít, že žalobce neprokázal, že podání ze dne 27. 6. 2016, které mělo obsahovat omluvu jeho zástupce z jednání nařízeného na den 28. 6. 2016, bylo správnímu orgánu I. stupně zasláno, resp. doručeno. Podmínky pro projednání věci v jeho nepřítomnosti ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tak byly splněny.

Ve druhém okruhu námitek žalobce brojil proti správními orgány zjištěné důkazní situaci a jejich závěru o prokázání přestupku, přičemž je toho názoru, že pro uznání jeho viny nemůže svědčit pouze jediný důkaz, a to fotografie z radarového rychloměru. Předtím již i v odvolání namítal, že mu bylo policejní hlídkou sděleno, že měřič má technickou závadu, z důvodu které mu nebylo umožněno nahlédnout do měřiče, aby si ověřil skutečnosti tvrzené policejní hlídkou. Proto považuje snímek z měřiče rychlosti za nevěrohodný.

Správní orgány při posouzení věci vycházely z oznámení přestupku ze dne 25. 4. 2016, úředního záznamu z téhož dne, čj. KRP-39687-7/PŘ-2016-050206, oznámení přestupku sepsaného na místě samém dne 20. 4. 2016, fotografie (záznam o přestupku), ověřovacího listu č. 9012-OL-70294-15 vydaného k předmětnému měřicímu zařízení s platností do 11. 10. 2016 a potvrzení o proškolení policisty provádějícího měření rychlosti. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal princip měření rychlosti laserovým rychloměrem

MicroDigiCam LTI včetně výpočetního algoritmu a dovedl, že na samotné měření nemá vliv to, že z technických důvodů nebylo možno zadokumentovaný přestupek na laserovém měřiči opětovně zhlédnout. Přitom zdůraznil, že pokud by policista obsluhující přístroj nedodržel návod k obsluze, přístroj by rychlost projíždějícího vozidla vůbec nezaznamenal, protože pokud by došlo k chybě v měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Správní orgány proto považovaly za zbytečné vyslýchat policisty ohledně toho, zda při obsluze měřícího zařízení postupovali podle návodu k obsluze. Tyto skutečnosti jsou dle názoru žalovaného obecně známé a v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012-27. Poukázal i na rozsudek ze dne 28. 2. 2013, čj. 5 As 64/2011-66, z něhož dovedl, že u použitého způsobu měření je přestupek spolehlivě zdokumentován, existuje-li záznam (snímek) z měřícího zařízení (všechny zde uváděné rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud nepovažuje způsob fungování silničního radarového rychloměru za věc obecně známou. Rovněž odkazy na shora zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu nepovažuje za příléhavé, neboť skutkový stav v tam řešených případech nebyl zcela totožný s nyní řešeným případem. Z rozsudku čj. 3 As 82/2012-27 přitom současně vyplývá, že posouzení správnosti měření v něm bylo opřeno o odborné vyjádření k fungování radaru. Je však nepochybné, že žalovaný při svém podrobném popisu fungování nyní použitého radaru MicroDigiCam LTI musel vyjít rovněž z nějakých odborných podkladů, byť neuvedl z jakých, což je mu nutno vytknout. Krajský soud proto vyžádal vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., k otázce, zda má vliv (příp. jaký) na měření rychlosti a jeho správnost skutečnost, že z technických důvodů (jak uvedli kontrolu provádějící policisté) nebylo možno zadokumentovaný přestupek na laserovém měřiči ihned po změření opětovně zhlédnout, když v daném případě byl následně vytištěn záznam o přestupku s fotografií a údaji o měření a měřeném vozidle. Z vyjádření uvedené společnosti ze dne 25. 7. 2017 vyplynulo, že pokud byl snímek zpracován a vytištěn, je to originál vzniklý při měření. Proč jej nebylo možné zhlédnout ihned po změření, není možno takto zpětně posoudit. Dále je ve vyjádření popsán princip měření předmětným rychloměrem (obdobně jako v odůvodnění rozhodnutí žalovaného) s tím, že pokud dojde k situaci, že by některá z naměřených hodnot (zhruba třiceti) v jednom měřícím cyklu trvajícím cca 0,4 s vybočila ze statistického průměru, automaticky se objeví chybové hlášení, automaticky se měření ukončí a žádná data nejsou ukládána a v takovém případě se nezobrazí ani žádná naměřená hodnota.

Dle názoru krajského soudu lze tedy dovést, že pokud by došlo k technické závadě mající vliv na samotné měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek nebo chybu v měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Správnost výsledku měření rychlosti je proto možno na základě uvedeného důkazu považovat za prokázanou. Byť tedy žalobce k tomuto důkazu namítl, že pokud objektivně nastala technická vada, nelze se spolehnout na změřené údaje, krajský soud má s ohledem na shora uvedené zato, že pouhá nemožnost zhlédnutí zadokumentovaného přestupku na rychloměru ihned na místě po změření rychlosti nevede automaticky (a to ani v daném případě) k nesprávnému výsledku změření rychlosti jako takové. Vytištěnou fotografii z radarového rychloměru se zaznamenanými údaji lze tedy i dle názoru krajského soudu považovat za důkaz prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem v daném místě a čase.

Není pravdou, že by žalovaný předjímal, k jakým vyjádřením by bylo při výsledku policistů dospěno, ani že by považoval tvrzení žalobce o průběhu silniční kontroly za nevěrohodné a že by předjímal „vyšší věrohodnost policistů“. To z jeho rozhodnutí nikterak nevyplývá. Z jeho rozhodnutí je naopak jednoznačně zřejmé, že žalobcem navržené důkazy neprovedl proto, že dospěl k závěru, že pokud by došlo k chybě v měření rychlosti, příp. pokud by policista nedodržel návod k obsluze, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by nedošlo vůbec (viz strana 7 a 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí), proto považoval navržené důkazy za nadbytečné.

V daném případě nešlo ani o to, zda je či není tvrzení žalobce o průběhu kontroly věrohodné, či zda by policisté při výsledku potvrdili, že přístroj skutečně měl nějakou vadu. Již v oznámení přestupku ze dne 25. 4. 2016 i v úředním záznamu z téhož dne byla totiž policisty tato skutečnost zaznamenána, tj. konkrétně že „z technických důvodů nebylo možno zadokumentovaný přestupek na laserovém měřiči opětovně zhlédnout“, resp. „vzhledem k technickým problémům s prohlížením přestupků na laserovém měřiči“ byly zadokumentovány doklady a sepsáno oznámení přestupku. V daném případě tak šlo o posouzení, zda nemožnost zhlédnutí zadokumentovaného přestupku na rychloměru ihned po změření rychlosti mělo (příp. mohlo mít) za následek nesprávný výsledek změření rychlosti jako takové (k tomu viz shora). Rovněž krajský soud proto považoval vzhledem k uvedenému zástupcem žalobce u soudu navržený výsledek zasahujících policistů k otázce závady na měřicím zařízení i vyžádáním zprávy o servisních úkonech na radarovém rychloměru za období kolem data sporovaného měření za nadbytečné.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. srpen 2017

Mgr. Helena Konečná v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.